

Interview

Hoe is het om te werken op het IC in Corona-tijd? We vroegen het aan ons gemeentelid Antoinette Paans.

Welk moment op je werk uit de afgelopen tijd heeft het meeste indruk op jou gemaakt?

Rond de piek van de coronacrisis droeg ik tijdens een late dienst de zorg voor twee ernstig zieke corona-patiënten. Eén van deze patiënten betrof een mevrouw van eind 60 jaar. De meeste patiënten met corona op de intensive care liggen aan de beademing en worden in slaap gehouden. Deze mevrouw was echter nog 'wakker' en werd maximaal ondersteund met onder andere zuurstof in de hoop haar van de beademing af te kunnen houden. Deze mevrouw heeft in de voorgaande week bij ons op de afdeling haar zoon verloren aan een ernstige virusinfectie, waarschijnlijk corona. Ze kon niet bij zijn begrafenis zijn, omdat ze zelf in het ziekenhuis was opgenomen met het corona-virus. Een uitgebreid gesprek was met mevrouw niet mogelijk, doordat ze al haar energie nodig had om te vechten tegen hetgeen het coronavirus haar aandeed. Ik ondersteunde mevrouw waar mogelijk, had korte gesprekken met haar en gaf haar de zorg die ze zo hard nodig had. Tijdens mijn dienst is gebeurd waar we voor vreesden, de situatie van mevrouw verslechterde erg snel. Zo ver, dat het nodig was om mevrouw in slaap te brengen, een beademingsbuisje te plaatsen en haar ademhaling over te nemen. Normaal gesproken is er familie aanwezig wanneer patiënten zo ziek zijn en kunnen zij 'afscheid' van elkaar nemen voordat we een patiënt in slaap brengen. Tijdens deze bizarre tijd kon dit allemaal niet. Wat het nog moeilijker maakte is dat de kinderen van mevrouw niet de mogelijkheid hadden om te videobellen. Mevrouw kon alleen telefonisch afscheid nemen van haar oudste zoon en kleinkinderen. Haar laatste woorden tegen haar dierbaren zal ik nooit vergeten. Mevrouw besepte heel goed dat ze mogelijk nooit meer wakker zou worden en sprak dit ook naar hen uit. Gedreven door de adrenaline zorgden ik en mijn collega's deze hectische avond zo goed mogelijk voor mevrouw en alle andere coronapatiënten.

Na enkele vrije dagen hoorde ik dat de betreffende mevrouw was overleden aan het heftige beloop van de infectie met het coronavirus. Het besef dat ik de laatste persoon ben geweest met wie ze heeft gesproken drong op dat moment meteen door. Wat had ik dat achteraf graag beter beseft en wat had ik graag meer voor mevrouw en haar familie willen betekenen.

Hoe heb jijzelf het in deze periode volgehouden?

Eigenlijk ben ik erg geleefd in deze periode. Je neemt alles zoals het komt en doet wat je kunt. Het gevoel dat ik iets kon betekenen in deze crisis en voor al deze ernstig zieke mensen haalt veel kracht naar boven. Deze kracht mocht ik ook ontvangen denk ik. In de auto naar het werk heb ik enkele malen bewust om de wijsheid, rust en kracht gevraagd om goed voor de patiënten te kunnen zorgen en het zelf vol te houden. Ik wilde graag werken, want daar kon ik ook echt iets doen. De balans tussen werk en ons gezin in combinatie met alle zorgen was wel even zoek, maar met elkaar zijn we er goed doorheen gekomen.

Gelukkig heeft Renco geen extra diensten hoeven werken en kon hij veel zorgdragen voor de kinderen. We mochten gebruik maken van de noodopvang dus ook dat hebben we enkele keren gedaan. Doordat we beiden regelmatig heftige dingen meemaken in ons werk en allebei wisselende diensten werken kunnen we elkaar vaak goed begrijpen en aanvoelen. Ik heb dan

ook veel, van alles wat ik op de IC meemaakte en al mijn zorgen en frustraties, van me af kunnen praten tegen Renco. Hoewel het soms pittig was om na een heftige dienst weer mama en ook een beetje juf te zijn was de intensieve tijd met ons gezin ook erg kostbaar. Onze onbezorgde, enthousiaste kinderen met bergen energie brachten in deze tijd ook de welkome afleiding. Het was gelukkig heerlijk weer, dus met elkaar de natuur in bood frequent ontspanning.

Wat ook alles heeft uitgemaakt is dat ik in een fantastisch team werk. Onze leidinggevenden hebben binnen de situatie fantastisch voor ons gezorgd. Zo werd het eten geregeld, werkprocessen geoptimaliseerd en werd er goed gecommuniceerd omtrent het dagelijks veranderende beleid. Door ons hechte team is het makkelijk om zorgen, verdriet en frustraties bespreekbaar te maken. Ook was er elke dag een psychologe op de afdeling aanwezig waar we bij terecht konden. Ondanks de bizarre omstandigheden bleef er oog voor ieders privé-situatie. Ik weet dat in veel ziekenhuizen/ op veel IC 's het er anders aan toe is gegaan.

Alle steun die aan alle zorgmedewerkers betuigd is in de vorm van applaus, kaarten, tekeningen, eten/drinken, kleding, cadeaubonnen en alle andere initiatieven waren ook hartverwarmend. Al ben ik van mening dat we ook maar gewoon ons werk doen en deze acties niet perse nodig zijn. Buiten de coronacrisis om zorgen we immers ook voor ernstig zieke mensen.

Het geloof in God zou een reden kunnen zijn om in vertrouwen niet al te krampachtig met de regels om te gaan. Zeker als het een 'hoger' doelt dient, zoals saamhorigheid en je geloof tot uiting brengen. Wat vind jij hiervan?

Ja, ik begrijp de vraag en meteen het dilemma. In mijn werk ervaar ik vaker dilemma's ontstaan door mijn geloof in Onze Hemelse Vader en Zijn woord en de wetenschappelijke wijsheden, inzichten, protocollen en werkwijzen die van toepassing zijn voor de zorg op een intensive care. Geloof en Wetenschap gaan soms moeilijk samen.

Wat betreft corona denk ik dat we erg voorzichtig moeten zijn. We weten dat ook christenen op deze aarde niet gespaard blijven voor het kwaad in deze wereld. Onze God is almachtig en kan alles, maar hij heeft ons ook ons verstand gegeven. In de boeken van Mozes geeft God aan het volk Israël al veel hygiënevoorschriften om hen te beschermen tegen vele besmettelijke ziekten. De wetenschap heeft Zijn voorschriften overgenomen en vandaag de dag zijn ze belangrijker dan ooit. In Leviticus wordt ook gesproken over quarantaine en afstandsmaatregelen om zo de verspreiding van besmettelijke ziektes te voorkomen. Het coronavirus is in ons midden en verspreid zich zeer gemakkelijk wanneer mensen samenkomen. Daarbij is nog steeds heel veel onbekend over het virus. Laten we ons verstand gebruiken en in liefde voor elkaar, elkaar beschermen door ons zoveel mogelijk aan de regels te houden.

Wat zou je ons als gemeente op het hart willen drukken met het oog op de tijd die nog komen gaat?

Ik maak me wel zorgen over wat er komen gaat. We naderen de herfst en de winter. De seizoenen waarin we met zijn allen naar binnen gaan en we toch allemaal al vatbaarder zijn voor kwaaltjes en virussen. Dé tijd waarin het in het ziekenhuis elk jaar het drukst is. Of er een nieuwe corona uitbraak komt en in welke vorm dat dan zal zijn, is natuurlijk niet te voorspellen. Maar corona zal er hoe dan ook zijn in het najaar en het is een heel ernstig virus...

Ja, de zorg zal beter voorbereid zijn op een grote toestroom coronapatiënten en er is meer bekend over hoe we deze patiënten kunnen behandelen, maar er is nog heel veel wat we niet weten. Laten we ons houden aan de richtlijnen en adviezen van het RIVM en de overheid, maar gebruik vooral ook je eigen gezonde verstand.

Laten we ook niet vergeten dat het vreselijk is dat veel mensen zich het afgelopen jaar eenzaam, alleen, angstig, machteloos, verdrietig (enz.) hebben gevoeld door de maatregelen tegen corona. De maatregelen treffen ons allemaal en heeft voor de jeugd weer andere beperkingen en moeiten als voor de ouderen uit de gemeente. Houd oog en begrip voor elkaar.

Allen Gods Zegen gewenst